РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

25 октомври 2007 година *

По дело C-427/05

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Commissione tributaria regionale di Genova (Италия) с акт от 31 януари 2005 г., постъпил в Съда на 1 декември 2005 г. в рамките на производството по дело

Agenzia delle Entrate — Ufficio di Genova 1

срещу

Porto Antico di Genova SpA,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н G. Arestis (докладчик), г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н J. Malenovský, съдии,

* Език на производството: италиански.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 февруари 2007 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Porto Antico di Genova SpA — от адв. I. Vigliotti, avvocato,

— за италианското правителство — от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н M. Massella Ducci Teri, avvocato dello Stato,

— за френското правителство — от г-н G. de Bergues и г-н J.-C. Gracia, в качеството на представители,

— за Ирландия — от г-н D. O'Hagan и N. O'Hanlon, в качеството на представители, подпомагани от г-н A. Aston, SC,

— за нидерландското правителство — от г-жа H. G. Sevenster и г-н P. van Ginneken, в качеството на представители,

— за шведското правителство — от г-н A. Kruse, в качеството на представител,

— за правителството на Обединеното кралство — от г-жа C. White, в качеството на представител, подпомагана от г-жа J. Stratford, barrister,

— за Комисията на Европейските общности — от г-н E. Traversa и г-н L. Flynn, в качеството на представители, подпомагани от адв. A. Colabianchi, avvocato,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 8 май 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 година за установяване на разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно координацията между дейностите на различните структурни фондове, от една страна, и между тях и дейностите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти, от друга страна (ОВ L 374, стр. 1), изменен с Регламент (ЕИО) № 2082/93 на Съвета от 20 юли 1993 година (ОВ L 193, стр. 20, наричан по-нататък „Регламент № 4253/88“).

2 Запитването е направено в рамките на спор между Agenzia delle Entrate — Ufficio di Genova 1 (Агенция по приходите на Генуа 1, наричана по нататък „Agenzia“) и дружество Porto Antico di Genova SpA (наричано по-нататък „Porto Antico“), вследствие отхвърляне на искането на последното да му бъдат възстановени сумите, които е изплатило за 2000 г., във връзка с данъка върху доходите на юридическите лица и местния данък върху икономическата дейност.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88, озаглавен „Плащания“, гласи, както следва:

„Плащанията се извършват в полза на крайните бенефициери без каквото и да е приспадане или удръжки, които биха намалили размера на финансовата помощ, на която те имат право.“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

4 Член 55, параграф 3 от Декрет № 917 на президента на републиката от 22 декември 1986 г. (редовна притурка на GURI бр. 302 от 31 декември 1986 г., наричан по-нататък „Президентски декрет № 917/86“), в редакцията му, приложима в спора по главното производство, предвижда:

„Освен това за извънреден доход се считат:

а) […]

б) паричните облаги или облагите в натура, получени като субсидия или дарение, с изключение на субсидиите, посочени в член 53, параграф 1, букви д) и е), и тези за придобиване на амортизируеми активи, независимо от вида на финансирането. Тези облаги участват в образуването на дохода от финансовата година, през която са получени, или на линейна основа — за финансовата година, през която са получени, и за следващите най-много четири финансови години. […]“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

5 От акта за препращане е видно, че що се отнася до данъка върху доходите на юридическите лица и местния данък върху икономическата дейност, в съответствие с член 55, параграф 3, буква б) от Президентски декрет № 917/86 Porto Antico включва в данъчната си декларация за 2000 г. субсидиите, изплатени от структурните фондове на Общността и Региона на Лигурия в рамките на програмния период 1994—1999 г.

6 На 22 април 2002 г., считайки, че е допуснало грешка, като е включило посочените субсидии в изчисляването на облагаемия си доход за 2000 г., Porto Antico подава искане пред Agenzia за възстановяване на недължимо платените според него суми. В искането Porto Antico поддържа, че член 55, параграф 3, буква б) от

Президентски декрет № 917/86 противоречи на разпоредбите на член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88.

7 Поради непроизнасянето на Agenzia, което е равностойно на решение за мълчалив отказ на искането на Porto Antico, последното предявява иск пред Commissione tributaria provinciale di Genova, който с решение от 10 април 2003 г. уважава иска и нарежда възстановяване на недължимо платените от това дружество суми.

8 На 10 март 2004 г. Agenzia обжалва споменатото решение пред Commissione tributaria regionale di Genova. Тъй като има съмнения относно съвместимостта на член 55, параграф 3, буква б) от Президентски декрет № 917/86 с Регламент № 4253/88, последният счита за необходимо да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Съвместима ли е разпоредбата на член 21, параграф 3, [втора алинея] от Регламент [№ 4253/88] [...] с член 55 от [Президентски декрет № 917/86] (в редакцията му в сила за 2000 г.), съгласно който при определянето на данъчно облагаемия доход се включват общностните субсидии?

2) В случай че бъде установена несъвместимост, същата само за изплащаните от органи на Общността помощи ли се отнася или и за помощите, предвидени в DOCUP (Единен документ за икономическо планиране), които се предоставят от националните органи?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

9 С първия си въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да установи дали член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88 следва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално данъчно законодателство като член 55, параграф 3, буква б) от Президентски декрет № 917/86, което включва субсидиите, изплатени от структурните фондове на Общността, при определянето на облагаемия доход.

10 В самото начало е уместно да се напомни, че съгласно установената съдебна практика, макар прякото данъчно облагане да е от компетентността на държавите-членки, последните все пак трябва да я упражняват при спазване на общностното право (Решение от 11 август 1995 г. по дело Wielockx, C-80/94, Recueil, стр. I-2493, точка 16 и Решение от 7 септември 2004 г. по дело Manninen, C-319/02, Recueil, стр. I-7477, точка 19). По-конкретно, националната правна уредба не трябва да възпрепятства действието на режима, установен с Регламент № 4253/88 (вж. в този смисъл Решение от 10 март 1981 г. по дело Irish Creamery Milk Suppliers Association и др., 36/80 и 71/80, Recueil, стр. 735, точка 15).

11 В тази връзка член 21, параграф 3, втора алинея от посочения регламент гласи, че „[п]лащанията се извършват в полза на крайните бенефициери без каквото и да е приспадане или удръжки, които биха намалили размера на финансовата помощ, на която имат право.“ [неофициален превод]

12 От редакцията на горепосочената разпоредба ясно произтича, че тя забранява всякакво облагане на субсидиите, отпуснати на бенефициерите от структурните фондове. Следва да се отбележи, че същата разпоредба не изключва възможността доходът, в който се включват тези субсидии на основание на Президентски декрет № 917/86, да бъде предмет на облагане.

13 Следва да се отбележи, че Съдът вече се е произнесъл относно обхвата на член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88 във връзка със суми, изплатени под формата на помощи от Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА), секция „Ориентиране“. Всъщност Съдът е приел, че забраната за приспадания, посочена в тази разпоредба, не може да бъде тълкувана по чисто буквален начин, в смисъл че се прилага само за действително осъществените приспадания при плащанията и че следователно забраната за всякакво приспадане трябва по необходимост да се прилага за всички налози, които имат пряка и вътрешно присъща връзка с изплатените суми (вж. Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Португалия, C-84/04, Recueil, стр. I-9843, точка 35).

14 Следователно, за да се определи дали член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88 не допуска правна уредба като разглежданата в делото по главното производство, следва да се разгледа дали данъчното задължение, предвидено с Президентски декрет № 917/86, има пряка и вътрешно присъща връзка с изплащането на субсидиите, предоставени от структурните фондове на Общността.

15 В конкретния случай, както посочва г-н генералният адвокат в точка 28 от заключението си, сумата на общностните субсидии, получена от Porto Antico, съставлява елемент от актива на това дружество, който, евентуално събран с други доходи, се взема предвид при изчисляването на данъчната основа на данъка върху дохода, като така въпросната сума се подчинява на общия режим на данъчно облагане, установен с посочения президентски декрет, по същия начин, както съвкупността от другите доходи на Porto Antico.

16 Безспорно обаче налогът, предвиден с Президентски декрет № 917/86, е независим от наличието на общностни субсидии, изплатени на Porto Antico. Посоченият налог не съответства на данък, свързан по специфичен начин с финансовата помощ, от която се е ползвало това дружество, а се начислява без разлика върху съвкупността от доходи на дружеството.

17 Следователно не може да се поддържа, че въпросното данъчно задължение, разглеждано в главното производство, както е предвидено от президентския декрет, съставлява приспадане или удръжка по смисъла на член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88, което намалява сумите, изплатени от структурните фондове на Общността, и има пряка и вътрешно присъща връзка с тези суми, дори ако размерът на националния данък, с който се облагат тези суми, е възможно да бъде точно определен, както се твърди от Porto Antico.

18 От горното следва, че приспаданията или удръжките, които водят до намаляване на размера на общностните субсидии, получени от бенефициера, и нямат пряка и вътрешно присъща връзка с тези субсидии като приспаданията или удръжките, които са резултат от данъчно задължение като предвиденото от Президентски декрет № 917/86, не възпрепятстват ефективното прилагане на режима, установен с Регламент № 4253/88, и следователно този регламент допуска прилагането на такива приспадания или удръжки.

19 От друга страна, следва да се допълни, че противно на това, което се изтъква от Porto Antico, различията, които съществуват между бенефициерите на структурните фондове поради облагането на сумата на помощите, предоставени от Общността, с различни данъчни ставки в държавите-членки, не могат да бъдат разглеждани като различия, които биха могли да нарушат принципа на равно третиране, който изисква да не се третират по различен начин сходни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално Решение от 12 юли 2001 г. по дело Jippes и др., C-189/01, Recueil, стр. I-5689, точка 129 и Решение от 12 септември 2006 г. по дело Laserdisken, C-479/04, Recueil, стр. I-8089, точка 68).

20 В действителност, за да бъде това така, е необходимо положението на бенефициерите на помощи, предоставени от Общността, да бъде сходно. Случаят обаче не е такъв, тъй като бенефициерите получават такива помощи в социално-икономическа обстановка, която е специфична за всяка държава-членка, и при липсата на общностно хармонизиране в областта на определянето на облагаемия доход, в тази сфера все още съществуват обективни различия между законодателствата на държавите-членки, които неизбежно пораждат такива разлики между посочените бенефициери.

21 С оглед на изложените по-горе съображения, на първия въпрос следва да се отговори, че член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент № 4253/88 следва да се тълкува в смисъл, че допуска национално данъчно законодателство като член 55, параграф 3, буква б) от Президентски декрет № 917/86, съгласно което субсидиите, изплатени от структурните фондове на Общността, се включват при определянето на облагаемия доход.

По втория въпрос

22 С оглед на отговора, даден на първия въпрос, Съдът не следва да се произнася по втория въпрос, поставен от препращащата юрисдикция.

По съдебните разноски

23 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 21, параграф 3, втора алинея от Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 година за установяване на разпоредби за

прилагането на Регламент (ЕИО) № 2052/88 относно координацията между дейностите на различните структурни фондове, от една страна, и между тях и дейностите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти, от друга страна, изменен с Регламент (ЕИО) № 2082/93 на Съвета от 20 юли 1993 година, следва да се тълкува в смисъл, че допуска национално данъчно законодателство като член 55, параграф 3, буква б) от Декрет № 917 на президента на републиката от 22 декември 1986 г., съгласно което субсидиите, изплащани от структурните фондове на Общността, се включват при определянето на облагаемия доход.

Подписи